

NÚRIA DE GISPERT

Llarga vida a Unió!

A Comellà de Llobregat, fa uns dies, vam celebrar l'acte central del setantè aniversari d'Unió Democràtica de Catalunya. Fou un sopar multitudinari, on va surar la sensació d'il·lusió i de confiança davant un període de gran vitalitat per al partit, i en el qual ha d'haver-hi decisions transcendentals per al seu futur i, de retruc, per a Catalunya.

Som el que som: un partit –és a dir, un instrument– al servei d'un projecte de país i d'un model de societat, amb una connexió sòlida i antiga amb el personalisme comunitari. La història ens mostra que tenim un pedigrí democràtic inqüestionable, que beu fonamentalment de la conjuntura social i política dels anys trenta i quaranta, quan vam saber esdevenir un testimoni de fortalesa democràtica i de rebuig sense matisos als totalitarismes, i que es consolida en la llarga nit franquista. Només ens cal invocar noms com Pau Romeva, Lluís Vila d'Abadal, Manuel Carrasco i Formiguera, Miquel Coll i Alentorn, Emèlia Codorniu o Josep Cirera i Soler. Tots ells i molts altres patriotes que no són gaire coneguts –o ho són localment– han configurat el gran teixit col·lectiu que es diu Unió, fet d'amor al país, de voluntat de servei, d'ansia de justícia social.

Aquest estiu, a Prada, tenia el goig de participar, en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu, en un acte d'homenatge a Maurici Serrahima, un dels fundadors d'Unió, a la qual va pertànyer bona part de la seva vida. Llavors vaig expressar unes idees que crec que són pertinents: trajectòries com la de Maurici Serrahima i de tants altres militants que no van poder viure la normalitat política, que les circumstàncies històriques van sacrificar, són avui, més que mai, un esperó de primera magnitud per millorar el nostre entorn democràtic, per assolir noves cotes de justícia social i de llibertat nacional per a Catalunya. Cal reivindicar-los, i fer-ho amb serenitat i lucidesa, i se'ns permetrà també que amb un orgull legítim.

No caurem en el parany –tan típic de l'esquerra oficial– del maniqueisme: no podem –ni volem– pretendre monopolitzar uns valors positius (civisme, democràcia, progrés, patriotisme), ni proclamar-nos amos de la veritat. Però, amb la mateixa fermesa, tampoc no podem acceptar que se'ns qüestionin permanentment, ni se'ns neguin uns serveis a Catalunya. El país mateix (que reclama respecte per la seva història) no s'ho mereix, com no s'ho mereixen Unió i les persones que l'han feta possible al llarg dels anys, amb el seu esforç, amb la se-

**“Volem
construir un partit
al ritme del
país, conscient
que els inicis de
segle plantegen
nous reptes
i oportunitats”**

va dedicació i amb el seu compromís polític, validat sovint en condicions molt dures.

Les set darreres dècades del segle XX han estat exigents per a Unió, perquè ho han estat també per a Catalunya. I considero que, com a país i com a partit, ens n'hem sortit força bé. Parlar-ne –que és alhora parlar dels setanta primers anys d'Unió– resulta allisonador i reconfortant. Ens infon autoexigència i confiança, alhora. En efecte, sentir-nos, més que mai, hereus d'uns temps passats, i precursors dels que vindran, ens mena a no malbaratar una trajectòria, sinó a contribuir a perllongar-la en la seva línia honorable i positiva. I no se'ns amaga que això passa per la continuïtat d'un ta-

rannà, per la innovació en les formes, per l'adaptació dels continguts a la situació actual.

Volem construir un partit al ritme del país, conscient que els inicis del segle plantegen reptes nous i noves oportunitats. Vam demostrar saber governar la nau en temps de tempesta (quan tot tronollava); als darrers anys, ens ha tocat, com a partit de govern –i quan ha calgut en l'oposició democràtica–, navegar amb la calma: de vegades complicada, per excés de confiança o per desmotivació, però que ens dóna fruits positius i perdurables. L'important és avançar –i avancem–, sense prejudicis ni renúncies, amb una voluntat de servei a una societat i un país que mereixen progrés i benestar, i també saber-lo projectar.

El passat ens és molt útil, perquè ens permet, tot actuant sobre el present, influir en el futur, encarar-lo bé. I la història ens permet afirmar que tenim una fórmula vàlida: no volem l'aiguabarreig, sinó mantenir la via democrata-cristiana a Catalunya, optimitzant-ne l'aportació, a tots els nivells. Això passa per bastir una federació –CiU– amb una Unió que hi porti tots els seus –molts– actius; i, més que mai, per incidir en la Internacional Demòcrata Cristiana, perquè conservi i projecti arreu els valors de justícia social, de desenvolupament comunitari, de dignitat de les persones i dels pobles. És la nostra –la d'avui, com la de fa vint o setanta anys– una aposta per un catalanisme majoritari, que no renunciï a participar en cap debat global, que permeti l'avenç nacional de Catalunya sense minva de convivència ni de cohesió, i que vetlli pel benestar de les persones des del desenvolupament comunitari. És, en definitiva, una aposta per preservar allò que ens és fonamental i ens dóna sentit i força, la voluntat de contribuir efectivament al progrés social i nacional de Catalunya, a la qual servim del 1931 ençà.

Presidenta d'UDC